

דברי הימים

חדשות העבר

גילון 8

הופיעו ואפשר להשיג במערכת
ארבעה כרכים של "דברי הימים"
מחיר הכרך: 5. — ל"י
הכתובת: רח' אבן גבירול 10, ירושלים
מחיר הגילון 300 פר

הוקם שלטון חדש בירושלים רוב מכריע למחוננים – הקיצונים הורחקו מהבירה

גם ראשי הממשל בירושלים לא העליזו לא היה מוצלחת, כיון
היו מעולם מהקיצונים. מהלך-הדרך
שורה עלולה להביא לחיכוכים פני
חזות בקרב הקנאים אפשר להסיק
את המסקנה, שבחירת המפקדים

ההכרזה על הקמת שלטון יהודי

פרעות וקרבות-דמים בין יהודים ויוונים

שמועות מחרידות מוסיפות להגיע ממקומות
שונים בארץ ומחוצה לה על השחיתות הנוראות
בהן נפלו רבבות יהודים מידי גויים רצחניים,
שהחליטו כי הגיעה שעת הכושר לשים קץ לעמנו
ע"י השמדה המונית של זקנים, נשים, גברים וטף.

עכ, בע, קיסריה, שומרון, אשקלון
ועזה.
במקומות רבים הצליחו היוונים
להדוף את כוחותינו, אולם ערים
רכות נשרפו, נהרסו ונשמו.
לפי ידיעות שהגיעו
הוצתו באש בין השאר גם
שומרון ואשקלון, ואילו
אנתידון ועזה נהרסו. כפי-
רים יוניים רבים היו
לבז ורבבות גברים נוש-
איי-נשק נהרגו.

המחשבות שנכבשו, נוסף על
מצדה, כדאי להזכיר את מכור
ראש הקהילה היהודית עוב את את
רוס שבקרבת יריחו.
מצב מסוכן מאד הולך ומתפתח
באנטיוכיה, בירת סוריה. בנו של
ראש הקהילה היהודית עוב את את
אבותיו והצטרף לעובדי האלילים
שונא ישראל.

בוגד זה, אנטיוכוס שמו,
מנהל עתה הסתה פרועה
בקרב היוונים בארמונו
היהודים מתכוננים לש-
רוף את העיר.

עד הימים האחרונים לא נסו
היוונים להתפס לתעמולתו, אולם
במצב הקיים דיו ניצוץ אחד בכדי
להבעיר אש גדולה העלולה לבלוע
אלפי קרבות.

(ראה בגילון זה את תאור המא-
רעות בקיסריה, אלכסנדריה ובית-
שאן).

ברגע האחרון:

נרצחו 10.500 יהודי דמשק

לפני סגירת הגליון הגיעתנו
הידיעה המועצת שתושבי
דמשק רצחו 10.500 יהודים.
שהוחזקו על ידי במעצר ב-
גימנסיון העירוני.

היהודים העצורים קיוו כי
לא יאונה להם רע, מכיון שכמ-
עט כל הנשים הלא-יהודיות
בדמשק דבקו בדת ישראל,
ובעליהן אמרו להן, שיחזיקו
את היהודים במעצר, "למען
בטחונתן של העיר".

כאשר הגיעה הידיעה על
מפלת צבאיות, התנפלו הדמש-
קאים על היהודים ושחטו את
כולם בשעת אחת.

שמעון בן גמליאל, נשיא
הסנהדרין, שהוא גם ראש
הממשלה החדשה ביר-
אל, פירסם מנשר בו
קרא את העם לחתום
במלאו העז וההקרבה
לחרות ירושלים ולמען
שיחזור כל הארץ מ-
תו מינשר אישר ראש
הסנהדרין את ראשי ה-
שלטון ומפקדי האזורים
הצבאיים השונים שנבחרו
בעצרת העם על הר-
הבית.

בראש הממשל בירושלים הועמדו
יוסף בן גוריון והכהן הגדול חנן בן
חנן.

על ארץ אדום נתמנו יהושע בן
צפא ואלעזר בן חנניה. אל יריחו
נשלח יוסף בן שמעון, אל עבר
הירדן — מנשה, אל תמנה — יוחנן
האסי (לשלטון תהיה כפופות גם
הערים לוח, יפו ואמאס) — כמפקד
חבל גושן ועקריים נתמנה יוחנן
בן חנניה וכמפקד הגליל נתמנה
יוסף בן מתתיהו.

פרשנו המדיני מוסף:

מנינים אלה עוררו רוב רב בקרב
הקנאים והסיקריקין. טענתם היא
— שהמחוננים הצליחו להשיג בכח-
סיסי ערמה רוב בעצרת העם והר-
חיק מושלטון את טובי המפקדים
שהצטיינו בקרבות האחרונים. שמעון
בר-גורא, שהרומאים רועים לשמע
שמו, אסף אחרי העצרת את אנשיו
ויצא את הבירה בכיוון למחוז עק-
ריים. אלעזר בן חנניה, ראש קנאי
ירושלים הורחק אל ארץ אדום.
אלעזר בן שמעון, מראשי הקנאים
שבדנו נפל אצור הצבא הרומאי, לא
קיבל שום מנוי.

לעומת זאת נתמנו כמפקדים במ-
קומות-מפתח דוק אנשים הידועים
במתינותם. יוסף בן מתתיהו, הידוע
גם בשמו הרומאי, יוסטוס, היה
במשך כל הזמן חסד הכניעה לרומי,
ורק בחושים האחרונים חל בכיכול
שני בהשקפותיו.

לוח המרד

א"ר — צבא רומאי ערך בפקודת הנציב פלורוס טבח
ביהודי ירושלים. 3600 יהודים נרצחו (ט"ז באייר).
הרומאים רצו להתפרץ לבית המקדש, אך נהדפו
על ידי אוכלוסית ירושלים.

ט"ו-תמוז — סיקריקין כבשו את מצדה וחיסלו את
חיל-המצב הרומאי. אלעזר, בנו של הכהן הגדול
חנניה השפיע על הכהנים לבלי יקבלו זבחים מידי
גכרים ובכך נתבטל גם קרבן הקיסר.
בשתי פעולות אלו יש לראות את ראשית המלחמה
ברומאים.

אב-אלול — אחרי שבוע של קרבות כבשו הקנאים
הסיקריקין את רוב רובה של ירושלים מידי הר-
מאים ונאמניהם היהודים (ט"ז באב).

ארמנו של המלך אגריפס השני ומוסדות אחרים
הועלו באש (יחד עם הגנזך ושטרי החוב המצויים
בו).
המתקוממים כובשים את מצודת אנטוניה (י"ז באב).

הרומאים שהתבצרו בארמון הורדוס המלך הובסו,
ושרידיהם ברחו לשלושת המגדלים (י' באלול).

הקנאים חיסלו את שרידי הרומאים, לאחר שאלה
הניחו את נשקם (י"ז באלול).

תשרי — התנגשויות-דמים בין יהודים ויוונים (הגת-
מים על ידי הרומאים) בכל רחבי הארץ. בסוריה
ובאלכסנדריה. רבבות יהודים נטבחו באכזריות על
ידי הגויים.

צבאיות גלוס עולה על יהודה, מותקף קשה על ידי
הקנאים, שם מצור על ירושלים (ל' תשרי).

מרחשוון — מפלה ניצחת לצבא רומי.

בין ההרונים מפקדים רוטיים גבוהים

בין הרומאים שנפלו חלל
בקרבות האחרונים היו כמה
וכמה מפקדים.
הגבוהים ביותר בדרגה הם:
פריסקוס, מפקד הגליון ה-6;
הטריבון לונגיוס;
מפקד חילית הפרשים האמרי-
לית, יוקונדוס.
מפקדים רומיים אלה נפלו
כבר ביום השני של הנסיגה
הרומית, בדרך בין הרהצופים
ובצ.

וכך נהפכה התקפת הרומאים למפלה

המציא צבאיות הופתע מגבורת לוחמינו וחשש שבטיע
גשמי החורף יותק צבא מבטי האספקה

— מאת טופרנו הצבאי —

החלטתו של המציא הרומאי, צבאיות גלוס,
להסיר את המצור מירושלים, נבעה משיקולים
רציוניים למדי, ולא היה מקום להפתעה שרבים
הופתעו עקב צעד זה. את המציא הרומאי הרתי-
עו שני גורמים עקריים: א) גבורתו של הצבא
היהודי וכשרונם של מפקדי הקנאים; ב) מזג-
האוויר הסתווי.

שילובם של שני גורמים אלה
עלול היה לנחק את צבא רומי
מבטי האספקה שלו ולהביא להש-
מדתו המוחלטת. ומכאן ההלפת
צבאיות נקט תבולת-ערמה: הוא

כבר בקרב ראשון זה עמד צבא
צבאיות על סף האבדון, אלא שהמל
יצחק לו וצבא הפרשים הרומאי
וכן יחידות שלא השתתפו בקרב
באו לעזרתו והצילוהו מכיליון חרוץ.
מהיהודים נפלו בקרב זה רק 22
איש. בין המצטיינים במערכה היו
קרובי המלך מחדיבי, מונבו וכנזא,
ניגור איש עבר-הירדן ושילא הבבלי.
הרומאים החליטו להסוג לבית
חרון, אולם הותקפו מהעורף על
ידי שמעון בר-גורא. בקושי רב
נחצו הרומאים מידי של לוחם
מוחזר זה, שהפיק חלק גדול מחיל
המאסף שלהם והוביל אותו לירד-
שלים של רב.
צבאיות נוכח שבאמצעים צבאיים
(המשך בע' ב')

אלעזר בן חנניה מדוכא

לסופר "דברי הימים" נודמן לשר
חז עם אלעזר בן חנניה לפני צאתו
לתפקידו החדש בארץ אדום.
מנהיג הקנאים היה מדוכא מאד
מכר שמחזיקים אותו מירושלים.
בשעת השתיה נפלטו מפי המלים:
"זהו עונש בעד דמי מנחם".
כוכבו היה אלעזר בן חנניה מער-
רב בסרגיה גדולה — בסכסון
הראשון בין שני ראשי קנאים,
שכתוצאה ממנו הרגו אנשי אלעזר
את אחד הראשונים שפתחו במלחמה
נגד רומי — את מנחם, נכדו של
הגבור הגלילי חזקיהו.
(ראה על כך רשימה בעמ' ב')

צבא רומי הוכרע ע"י הקנאים והסיקריקין

ששת אלפים רומאים נהרגו. — לידינו נפלו מכונות-מלחמה,
כלי-נשק, מחסני מזון ואוצר הצבא הרומאי

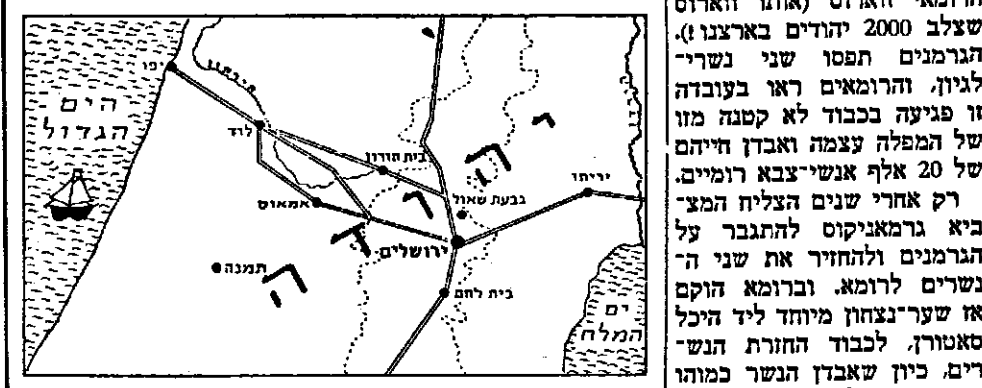
צבא-הקנאים הירושלמי הנחיל אתמול תבוסה
ניצחת לחילות רומא בפיקודו של צבאיות גלוס.
כ-6000 רומאים נפלו חלל בקרבות לאורך הדרך
בואכה בית-חרון ובמחנה הרומאי בבית-חרון
עצמה. הלגיון ה-12 איבד חלק גדול מלוחמיו
הוותיקים וכן גם את סמל הנשר. לידי הצבא היה-
די נפל שלל רב, מכונות-מלחמה, נשק, בליסט-
ראות, מחסני מזון ואוצר הכסף של צבאיות.

הצבא הרומאי, שהסיר את המצור
על ירושלים ונסוג לעבר בית-חרון,
הותקף על ידי לוחמינו הקנאים
כבר ביום הראשון לנסיגתו, וחללים
רבים, רגלים ופרשים, נפלו מחיל
המאסף שלו. למחרת היום, כאשר
נסוג הצבא הרומאי מתחנתו הרא-
שונה בבעת צופים (הר הצופים),
הותקף שוב על ידי לוחמינו, ורר
מאין הרובים למאות נשארו מתגר-
לים על אס הדרך. בהגיע צבאיות
למחנהו הקודם בגבע (היא בעצון),
היה רוח צבאו ירודה מאד ורבים
מחיליו נשארו בלי נשק, כי רוב
אושם השליכוהו מעליהם בדרך
מנוסתם.

ימיים התמחמה צבאיות בגבע,
אולם בראותו שכוחותינו הולכים
ומתעצמים וכי מקרבת השעה בו
יסגרו עליו מסביב, נתן פקודה
לפתוח בכסף הנסיגה לבית חרון.

זעקות ויללות
מפי חיילי רומי
כדי להחיש את הנסיגה צויה
צבאיות להשאיר את כל הכבודה
הנשר הרומאי
— בידינו!

רק זקנים הוזכרים את הידי-
עות על מסע-הנצחון המפואר
שנערך ברומא לפני יובל שנים.
יודעים מה פירושו של שלל-
הכבוד אשר נפל בידינו —
סמל הלגיון הנשר.
לפני שנים שנה לערך הג-
חילו הגרמנים בפיקוד נסיכם
ארמין מפלה איומה למצביאי
הרומאי וארנס (אווה וארנס)
שצלב 2000 יהודים בארצנו (י).
הגרמנים תפסו שני נשרי-
לגיון, והרומאים ראו בעובדה
זו פגיעה בכבוד לא קטנה מזו
של המפלה עצמה ואבדן חייהם
של 20 אלף אנשי-צבא רומיים.
רק אחרי שנים הצליח המצ-
ביא גרמאניקוס להתגבר על
הגרמנים ולהחזיר את שני ה-
נשרים לרומא. וברומא הוקם
אז שער-נצחון מיוחד ליד היכל
סאטורן, לכבוד החרות הנש-
רים. כיון שאבדן הנשר כמוהו
כחרפה הגדולה ביותר שיכולה
לרדת על ראש הצבא הרומי,
הנה נפגע כבודה של רומא
פגיעה מכאיבה חדשה: כבר
בהתמודדות הגדולה הראשונה
איבד הצבא הרומי המהולל את
נשר הלגיון!

השאיר 400 לוחמים משובחים לעכב
את התקפת קנאיו, ואת שארית
צבאו הוציא מהמחנה מבלי לתת
לחייליו להגוש ולעצום עין אפילו
לרגע אחד.
בבוקר נוכח הצבא היהודי שהמח-
נה ריק. 400 הרומאים נלחמו בנבר-
רה רבה, אך חוסלו תוך זמן קצר.
אולם בינתיים התרחק צבאיות מהמח-
נה מרחק רב. צבאיותו רדפו את-

הננו מביאים לפני קוראנו קטעים מנאומי של הלוחם
המהולל ניגור מפיריאה בעצרת העם על הרה"בית. בנאום זה
סקר ניגור את שנות השעבוד הרומי. הנאום אמר בין השאר:
מעשי הטבח של פלורוס, דולים יותר, אשר בוצעו על
שנמלם בחרפה מירושלים, ידי שלשלת הנציבים הרומיים,
חורמים היטב על לוח לבנו, כי
עוברים עד היום לנגד עינינו
אותם מראות האימה שבוצעו
על ידינו. אולם אל לנו לשכוח
את הפשעים הפחזותיים או הג-

הננו מביאים לפני קוראנו קטעים מנאומי של הלוחם
המהולל ניגור מפיריאה בעצרת העם על הרה"בית. בנאום זה
סקר ניגור את שנות השעבוד הרומי. הנאום אמר בין השאר:
מעשי הטבח של פלורוס, דולים יותר, אשר בוצעו על
שנמלם בחרפה מירושלים, ידי שלשלת הנציבים הרומיים,
חורמים היטב על לוח לבנו, כי
עוברים עד היום לנגד עינינו
אותם מראות האימה שבוצעו
על ידינו. אולם אל לנו לשכוח
את הפשעים הפחזותיים או הג-

אנשי ירושלים!

מלחמה עת הריכות
היא לא רק בשדה הקרב
אלא אף בבית וברחוב

• אנשו בהלה
• חסכו בגים ובמזון

צעירינו עומדים
על המשמר בחזית
אתם תעמדו
על המשמר מבית
יוסף בן גוריון
מפקד מחוז ירושלים

האוינו הללו לתאור העתיד
המשגשג אשר יבואם. אם יהיה
הם הנה מוכן לטהר עצמן
מכל ההשפעות הנכביות.
גבורים אלה המפזיפים חיי
מחסור וסכנה מפשרות עש
הרומים ועם הפלטינים מן השור
עים שבתוכנו. גבורים אלה
מגלים הדר בן באחות האחים
ההמשותפת להם בחיי יום יום
כבשעת הקרב. ואת עצמם
שואבים הם מספרינו הקדושים.
כדי להבין את תולדות עמנו
ואת האידיאליים של היהדות.
באים הם לבוא. מתבנסים במ
קומות שממה וציה. שאיירת
ההיסטוריה של עמנו חופפת
עליהם ואשר בכל משבר רוח
ובכל רשרוש דשא ניתן לשמוע
כאן הד מקולותיהם של האבות.
שלטון הכהנים

אותו לילת היה מעונן והחירה
 עוד במולדו רכבנו, אני והאיש
 החולק עמי להדריכנו על גמ'
 לים במורד הכני יהודה, בדרכנו
 לים המלח. להכני דוממים, איש
 איש וטח נפשו. ורק, לילת
 הצבועים החרידה את דממת
 הלילה הכבדה. זוכר אני כיצד
 הרהרתי לעצמי אותה שעה כי
 סביבה זו מקום חיוני היתה
 לרבות מההתרחשויות הקדו'
 מות שלנו. בדרך זו הלך אב'
 הרם אבינו והוביל את בנו
 אהובו. ים המלח — זכרון עז
 לתהפית אדמה טובה לאד'
 של מלחה. עז חטאתם של בני
 האדם.

למכביר שורצים במקום זה.
כאן אעזבך. הוסף להקדים
כשלוש מאות פסוקות, פנה
ליער וצפה לאות. שם מחנה
אנשינו.

מצאתי את המחנה על נקלה.
שודדים ורוצחים — כך קור'
האים הרומים לאנשים אלה.
בהיגיון ראיתי אותם יושבים
מסביב למדרה. צעיריהם
פניהם מאירים באורה. עיניהם
נרצוצות מן מקשיבים הקשה
אלקת לדבריה מנהיגם.

על מה נסבו דבריו של מנ'
היג ה"פרשעים" אלה? ההיו
אלו פרשדות יום הקוראן תחת'
נפלות רשע על עוברי אורח

וְאֵן תּוֹסֵף מַלְכוּתוֹ עַל כָּל דְּרִיָּאָתוֹ.
הַשְׁטֵן יִסְיוֹ וְתִגְלוֹ יִנּוֹס עִמּוֹ.
אִין תִּמְאָלֶה דְּרֵי הַמֶּלֶךְ הַעֲמִיד בְּרַקָּה
וְיִסְתַּר יְיָ וְיָקוֹם וְנִקְמָתָם מֵאִוִּיֵּיהֶם.
כִּי יָקוֹם וְעֲלִיוֹ מִכְסֵּא מַלְכוּתוֹ וְיֵצֵא מִקְּדוֹן קִדְשׁוֹ
בְּזֶעַם וּבְרַעַף בְּזֶלֶל בְּנֵי...
כִּי אֶל־עֲלִיוֹ יָקוֹם, אֵל עוֹלָם קַבְדּוֹ.
וְיִרְאֶה דְּהוֹכִיחַ אֵת הַגּוֹיִים, וְהַשְׁמִיד אֵת כָּל צַדִּיקֵיהֶם.
אִין תִּהְיֶה מֵאֲשֶׁר יִשְׂרָאֵל, וְעֲלִיתָ עַל צוּרֵי הַנֶּשֶׁךְ וְנִקְצִי...
וְנִשְׁמַשְׁתָּ מִכְרֹם
וְנִרְאִיתָ אֵת אִוִּיֶיךָ בְּזַעַר, וְהִכְרַמְתָּ וְשִׁמַּמְתָּ
וְהוֹדִיתָ וְהִתְאֻמַּם בְּבוֹרְאָה.

תמימים? האם זממו הללו להלך אימים. לשדוד ולרצוח כדי למלא את תאוות לבם? המנהיג לא היה אלא זקן נבדן ונשוא פנים אשר היה קורא מתוך ספר: וְאֲנִי בְנוּפִיתִי, וְהִלְלִי הָאִישִׁים שֶׁמִּסְבִּיבוּ שְׁתוּ בַצֶּמַח הָעוֹרֹת וְאִמְרֹת שֶׁל חֶכֶם גָּדוֹל!

בחנוני את פניהם של הצעירי
רים המאווינים אל דברי הכתוב.
בעינים נוצצות ובלב מקשיב

A black and white cartoon illustration. In the foreground, a man wearing a turban and a pleated skirt (dhoti) with a sword at his waist walks towards the left. He has a determined expression. To his left, a man in a simple robe is clapping his hands. In the background, a third man is sitting on the ground, looking up at the man in armor. The setting appears to be an outdoor area with a large archway in the background. The drawing is done in a simple, sketchy style.

תקנה נמרצה זו, תקנת חירותם היא שבאה בגלל הרבוי המחריד במקרי רצח אלה, שבוצעו בעת האחרונה וכן החשש מפני מחסור בבועלי חיים לקרבן! כי אם מצד אחד חיי אדם הפכו וזולים מאד באחרונה, הנה מחיר בעלי החיים עלה למעלה ראש. אולם היא מחירם כאשר יהיה! אי-יכול עוד בעלי החיים לכפר על עוונות העדה.

על פי דין תורה — "כי ימצא חלל באדמה נופל בשדה חלל נודע מי היכהו... ולקחו זקני העיר ההיא (הק) רובה אל החלל" עגלת בקר אשר על עובד בה אשר אל משכה בעול; ותורידו זקני

תחיל ירחצו את ידיהם על העגלה הערופה בנחל; וענו ואמרו ידנו לא שפכו את הדם הזה וענינו לא ראו. כפר לעמך ישראל אשר שפדת ה' ולא תחול דם קר בקרב ישראל. ונכפר להם הדם".

מעשי הנגישה של הר"ר מייסד ושפיתו הדמים של יום יום הורידו את רמת המוסר בקרבנו כל כך עד כי פשה פשע הרצח עדינו ממש ונוגעו בו רבים מאד-נו. מי יתן ויהיה שנשפך כבר — ומי יודע עוד כמה ישפך ובחולמנו הצודקת — יכפר על פשעינו ויכ-סירנו להיות עם בן-חורין, החי לפי מצוות תורתו והטהור לפני אלהיו.

במאמר הראשי השני של גליון זה הוזכרה פעולת הסיקרי
מתוארת בתמונה זו. שימו לב לשמחתו של קהל הצופים, המו
מה וכמה מהמלחים הצעירים עם "מפלגת השלום" המוכנה להכנע לרו

הגליל יגאל על ידי בניו
הדוני העורר.

הן ידעתם. רבינו הקדוש
אמר רבה ורוחשני או לכלכל
לינובם, אולם דומני כי
לומר שחזרה לכס הגנה מ
על משל רומי. הרומים ב
נמצאים שם לטובתם אתם. ל
חוק וסדר ותבונה למרות הגבול
הקיסר נבציעו אך לטובתם
נאם, לרוחנותם ולשגשוגם
ואם יש חסדכם מן פנים
מעט בכוח כדי לשמור על
היה יחיית אומה, ששמרה על
קרי שלה משך וזווית רבים.
כיצד להעריך אל נכון עובדה
אמנם נכון כי רבים מ
בבית הרומים, וביניהם, לצע
שטורנים ולמלומים מתחילים
טול אל היהדות, וכי גורש

מבט שאנשי ירושלים ייזכר כי
יתונת מגוש חלב הוא כן במשפחת
אמצים אמצים למען החירות
ותחתונתן כאן בגליל הותנה הכוחה גר
כי מסוגלים אנו לעמוד על
נפשנו וידנו רב לה. חן אנתו אשר
השלכנו את הרומים מערנו ושרנו
את מתנותיהם, בעוד ידנו
שלמים משה לפסי אותם.
ידענו כי יש צורך בפקוד מאתם
בכל הארץ, אולם השלטונות בבית
היהבים להבין כי הנצחון יהיה
מאתם והלאה אם יותן גורל המל
מבט בידי מפקד שאינו נהנה ממאמר
זה של אנשי.

יִתְבַּח כִּי אָנוּ אֲבוֹתֵינוּ מְגֻשָּׁשִׁים
וּמְשֻׁנֵּים בְּמִצְעָה, וְכִי אֵלֵּלָא הַחֲשֵׁר
בּוֹת הַגְּדֻלָּה שֶׁל מַלְכוּתוֹ, לֹא הֵיבֵנו
רְאוּיִים לְשִׁמְחָה שֶׁל הַתּוֹרִים
בִּירוּשָׁלַיִם; אוֹלַם לִבְבוֹת עֲנִים לֵאמֹר
לֵאנִי נִשְׁמָה נְשׁוּיָה, לֹא הוֹרָגְלָנוּ לְהַת
לֵלֶת עַם הַרְוָמִים; וְשִׁטְקוֹנֵי הַיָּה
הַבְּרִיגָתָם, רֹצְעִים אָנוּ לְהַשְׁחִיךְ בְּכָךְ
וְאֵין לָנוּ כֹל צוֹרֵךְ בִּירוּשָׁלַיִם מֵאֵלֶּיךָ,
שֶׁלּוֹנוֹ נִכְוָה בְּפִי, כְּדִי לִלְמֹד
תּוֹרָה זוֹ.
וְעַם יִתְנֶה מְגֻשׁ חֶלֶב רַאשֵׁנוּ —
מֵעֲשִׂים נֹאדָרִי עוֹן וְגִבּוֹרָה בְּנֶפֶשׁ.
”בֶּן בֶּכָר נָחוּם”

רומי	ארזני העורר,
הערת המעברת :	עבדים יהודים שהובאו לאחורונת
ענו ערב נצחוננו על הגמיר	לרומי מספרים לנו כי התספרות
ממים. אנו נמנעים מלהגיש	מעשי אלימות מממשות ובה במר
מאחר שמחברו, ואלה שאור	לדתו האהובת.

**יִנְךָ רֹצֶה
כְּאֵלֶּה
תִּטָּה אוֹזֶן
הַמַּדִּיחִים,
הַרְוֵם אֵימָה,
יִים גְּבוּהָה
שְׁלוֹם**

— זהו הבורג! שפטים נעשה בו!
שכתי בהתמדה בשולי בדור של
מסארוסוס, עד אשר נענה לי.
לחיו: מימה האיש שאתם זועמים
על כל כך?
— זהו פוליוס הבורג, בן עירי —
והמסכן קללה ומרעם שאין
ליתוה על גבי הגייר.
ומה חסאו?
אנייר מברור? אכן, אנשי ירך

לחור שמעתי דברים אלה הנה
לחור שורש דבר. חשתי
להדור של יעקב אחי ישר מבשרי
שלמי מיטב הידיעות שבידי עמד
בראש כת הנצוריה האבונים בירוש
שלמי.
יעקב קבלני במורת רוח ניכרת.
אין הוא מוכן לשוחח על המקרה.
— אולם פוליס נאטר וצפורה לו
סכנה!
אל תדאג לו. הוא ידע ללכת.
חמק ממנה. לשון חלקות חנו לו ה'.
— שפעתו שהרומיים יביאהו
בפני הסנהדרין.
— גם בפני הסנהדרין יעמוד, אך
הם לא ישפטוהו.

ההומור לא רצה לשמוע: "השחר
דאשי" — צעקו לשר הצבא
רומני.
פוליסוס הובל למאסר.
למלחמה שוב את זרועו של איש-
ההרב שוב לאוחר מאצנים מדר-
ם הצלחתו להרביעו. אמרתי לו:
ממקומי את דבריו, למא אתה
קשקש את גנשו? מה איכפת
לו הוא משיל לבושים וכלבד שיראו
ז אור ישראל.
האיש נעץ בי זוג עינים תמהות.
ואתה האמת לו? רואה את
אינק מכיר את האיש ואת דרכיו.

ל האמת —
 — ובכן דע לך, למנהיג האיש
 המסומן ביותר ששם לו עצמו, הוא
 צריך צבוע במקדש רגל דע לראות, הוא
 להיות יסודות של ישר
 ובגלל כח בירושלים אף
 שמויאל לא ראה משהו אחר של ישר
 ששם את תורתו. גם הם מתנגד
 להם למעשה, להפסדת הבחינה
 שהם יסודות לבטול המצוות
 וזאת הוא עושה כן. הוא השיג
 ויחזיקו ויחזיקו ורק למען עובדי
 אלהים אף הוא מסית גם את היורה
 לזלזול בתורה. לתורה הוא קורא

(המשך מע' א')

לכד לא יוכל להשיג את הנצחון, על כן החליט להכות בקרבנות הקציר; וביתניהם החל המלך אבריסם וידי הרומאים לקנות את מיומנותו הפובוקסיטריות. אבריסם שלח שני שליחים לדבר על גלי שחם שיפרק את נשק מצלוי וכי יתחלם את יכרות אתו צבאסטים בריית שלום והרומאים יסלחו למשעיתים שני בני ירושלים. יתנו אחר הגנת את אחד הבוגדים והשני נפצע קשה, אך הצליח להמלט. ובכל זאת השפיע כואם של השליחים: התאסף המון גדול של פחדנים

"רופי שלום" והמן זה החל לר
 ויש בחוקר בנייה לרומי אך על
 יר הצלילו הקאנים להתגבר
 הצעקים שניסו לרפות את יד
 הקב
 מרובוקציה זו תוכננה בערמה
 יוצאת מן הכלל, והוברר שהפגנת
 שלום נערכה בדיוק באותה שעה
 בה הומע צטטוסים שוב בשערי יר
 שלום וחדש את התקפתו על
 הבריה.
 בחתונת רב נאלצו לוחמים לפנות
 את הקוויב הביר חתונה ושם
 אר

העצים — אותם חלקי העיר שהיו מחוץ לחומות ואי אפשר היה להגן עליהם.

רק אחרי שצלה בידי הקנאים המעורבים בהם שלח המלך

לפי שכל המעלה וההנהגה
מות את "רורי השלום" המסוכנים
היה באפשרותם לעלות למגדלים כדי
להגן על העיר.

חמישה ימים ערך צטטוס הת
קפות בלתי־פוסקות על הבידה והר
עיש את תומותיה, אולם ללא הוי
עלי. כיום הששי התקרבו הרומאים
לתומה בצורת צבא (מגינה של כל
שורת חיללים מהמים סוכך מעל
לראשי התחילים שבשורה אשר
לפניה, ובדרך זו יוצרים מגינה)
של כמה שורות מעין קליפת־צב.

מיו דבר. ואנחנו, הוא יודע הריב
 לאדם זה והוא שונאנו ככלית שני
 מתברר ששמו הוא שאלו והוא
 לבטאראטוס שבקליקה. למד
 ודה אלו הפרושים בירושלים והשי
 נסך בו לבו והוא החל להשיף לתור
 הנוצרים ואך יצא להיהודים במסע
 אנטוניוכיה, ואך יצא למסעות במסע
 וכו'ם במדינות רבות. כלאה הד
 ת בין היהודים, פנה אל עובדי
 אליהם. מרץ עקש לו הוא אמר
 כה בני כל כדי להקטין את שמו
 הוא ניצל את בתי הכנסת
 היהודים והשיף מביתם כבני יהודי
 תפוצות וכלי הארץ. מעצמו יחיד
 ומותו המיוחלות, השיב מאנשי

תחתיו כעין הסכמה שהוא היה
שירת לבושים, ומאז הוא
פועל
שיתר בין עובדי האלילים.
תורתו היא תורת בגדי האומות
- אמר לי הקנאי הדור. עם ישראל
הוא חשוב כלל וכלל התקתו והש
ניות האומיות בלילות ומבוסלות.
הוא גיש הממקין בישו הוא ישראלי
דרוך ומשוער וזרעו על אברהם.
אז בא המשיח - הוא ש
שלו כל המצאת. מעשים טובים אי
קובעים ולא כלום. אין שום
עם למאמץ המאמץ שאדם עושה
מעט גאולה עצמו. המאולה תבוא
לדי אמונה במשיח. שכבר עושה
וממותו על צענת האנושות. עם
שאל אצור הוא על אשר התבגר

משיהו. ישר' יתגלה עד בימי הדיור
וזהו. משיהו לא נחבטן כלל
התגלית את עמו אלז את העולם
ואז את עמו לפרט ליחיד. והיחיד
נחבטן עמו בכלל ישראל, כי
משיהו של עמנו יר תורת
הנצחיות. משרה פולוס שהתחלת
קצרב אותם קוצבי האלים
עומק את ההחם בעולם לבין
ישראל והוא מחורר בהם
מחורר אתם למע מחבטן. הוא מחורר
למחורר אתם להחם לבין עמו
משששאי דומה כבר לזת אלילית
ואפילו ימי הפך אצלו לבן האלילים
החורר

אָהאַר מײַד אַת חיי אַזוינ תּאַפּר
זײַט 2 — פּהאַ אלי הַקּאַר — תּלל
רײַט 3 — פּהאַ עיקרס אַזוי אַלל
רײַט 4 — סײַב מלכות ישראָל וביי
הַקּאַר, אַז אײַנס מַשְׁטַר חײַם מײַתוּת
— מַשְׁטַר הַמַּחְשׁוֹת. אַז מײַל מײַל
והרסַת אַת קײַנס ישראָל בּוּלֵה. אַמ
גַּם מײַלוס מַשְׁפִּיךְ אַהבֵהוּ וּלְחַמְלֵהוּ
אַז אײַן כּוֹחַס לַרְשׁוֹת ערמילאַר
אַלל יִהְיֶה לַמַּשְׁטַר חײַם מַמְלֶכֶת
הַמַּחְשׁוֹת. אַבֵּה, עַס ישראָל מַחֲסֵה
בײַסײַריו וּזְמַנּוֹ הַזֶּה בַּאֲיֹרֶשׁ אַת עַר
כײַנ — בַּחֲרֵי בַשְׁרֵנּוֹ הַמַּשְׁטַר
בַּעֲדֵנוֹ הַחַיִּים — וּמַפְרֵם בײַד נִדְּ

בה לבני הגויים. הוא כבר השלי-
עם חיסולנו והוא אמנם עוזר, ע
ידי כך, להשמדתנו הגופנית והרוח-
נית.

בסיכום — סיום מכיר את דבר
— מה אומה האזורה שארית בזה
תיה לעמוד על נפשה, וכאן את
המחשבות מאוזן ולמולות ומסת
להמחשבות לאומית לעובדת התי
בצר לו. הירצת מה משפטו? התי
שאם הוא יציל מעצמה של סתנודת
ומדי הרומים — קנאים פוגעים
וחסל...!

•

שקעתי בהרהורים מרים את
שיחתי זאת. אני כמעט בטוח
לום זה יציל כיצד להחמק
מהסיקה של הסיקריק...

ס לחדבות!

**יפהפך היום לבית-נשק,
נפך היום לכלי-זין!**

ישראל
בברזל:
מחרשנות וחרכות ישנות,
אא - ירצה!
יאא לסדנא הקרובה לביתכם

לחם ושעשועים להמונים...

רומא — עיר הקלון והרקבון הפנימי

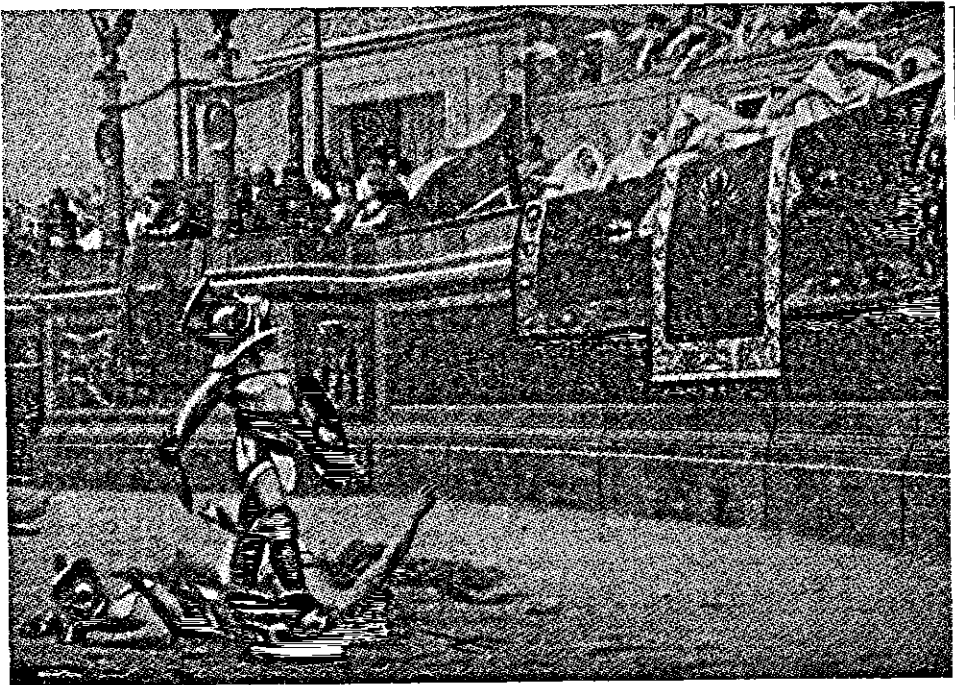
לעתים קרובות שומעים אנו שהרומיים עריצים וגסים הם מחוץ לארצם אך אבירי-רוח והדר בארצם. כתב מיוחד מספר לנו כאן את האמת על ההדר החיצוני הזה המכסה על רקבון פנימי וזוהמה.

— מאת כתב מיוחד —

רומא. בירת העולם. כרך היה כל השנה שבהם מתנהלים החיים בשמחות ובתענוגות. מעולם לא עמדתי על טיב הקריצות והתנועות הראש של החיילים והמלחים הרומיים לכשהיו שואלים איש את רעהו "היית בבית ביום האחרון?" ניסיתי תמיד לשנות לנגד עיני את מחזות התפארת והאדר שר שהיו טמונים במלים שבהן היה מושל רומא פותח את ספורו, "ברומא אומרים..."

עלת ידעתי. ראיתי את רומא הילכתי לאורך דרך "וריא אפיה" המזוהה ורחבת המידות, הסתכלתי בחיכילי השמש, המקדשים המקושטים, התיאטרות המאוכלסים המון אדם רב ואמי, נמ, מפי אלו לא נתאכזבתי, אולם ככל שהוספתי להתבונן אל מתחת לפאר החיצוני של העיר, ראיתי את חיי החברה הרומית מאית והרגשתי בחילה תפקעני. מעולם לא היה ציפוי חיצוני של חן והדר כזה לזוהר כזה איומה. מעולם לא הצעפתי תענוגות כל כך רבים וזהמה רבה כל כך.

השנה ברומי מספר ימים יכול לחשוב שאורחיה אינם ער שים מאומה אלא אוכלים מבר-קר ועד ערב. את ארוחת הבר-קר הם טועמים בשבעה עשר, סעודה קלה "של מה בכך" מספקת את רעבונם בצריהם, סעודה אחרת בשבעה שלוש, ולאחרונה רבה התכונה לארוחת הערב. זו היא על פי רוב תגי-גה של ממש, המתחילה בשעה שש ונמשכת תכופות עד לש-עות הבוקר המוקדמות. ערבים ומשרתים לאין ספור מועסקים יומם וילילה בהכנת משתאות אלו ורבים עד מאוחר הם בעלי החיים והצפורים הנט-בחים לספק מזון הילולה אחת. בחינתאות אלו חזונו נפרץ לאריות כיצד נפנים האורחים

ידרת המתגוששים: חיי המנוצה תלויים בתנועת אגודל

אל חדריהם, כדי להקיא את שמילאו בו כרסם, ולחזור לאחר מכן שוב כדי להתענג על המשקאות לאין ספור, המרגשים אחרי הארוחה. היושב בראש השולחן, הנוהג כמוקיון והמכונה "מלך", הוא הקובע איזה משקה יובא לשולחן ולח-יו של מי יישתה.

מבוססים ושבעים יתר על המידה. פנים האורחים להפסד אחר תענוגות נוספים, ולרוב מוצאים הם את אשר יחפשו... העשירים שברומאים כה עסוקים בהתהללותיהם ובה-יצעים מהן עד שאין סיפק בידם להקדיש זמן וכוח לניהול עסקיהם. אולם למזל מסוגלים עבדיהם להשגיח בהכלכה על הכל. עבדים רבים הם כה מוכ-שרים ויעילים עד שבזמן קצר הם עצמם נעשים עשירים. קר-נים את חירותם ותופסים עמדה מכובדת. אחיהם מהם קובעים להם מקום בחצר הקיסר או שהם נעשים פקידים

אמת המוות של קרבנות אלה היא שגורמת להנאה הגדו-לה ביותר של הקהל הרומאי, יום אכזריהם היא תכונתו העיק-רית.

בילויים אחרים לאורחי רומא הם האבקיות המתגוששים. לו-דרים ידועי שם, שנחזונו רבים מאחוריהם, נכבדים בעי-ני הקהל יותר ממדינאים ומכח-מי הקרבות נמשכים שעות מרובות בלי שיעצו הצופים

גבוהים של המדינה, אולם רר-בם עוסקים במסחר — ובכל-אשר יפנו יצליחו.

אכן, ברומא לא האורחים הם מעשיהם עולים יפה ביד-יהם, כי אם הנוכחים. האורחים מבוזים את חייהם ואת רכר-שם, או שהולכים הם אל המר-שבות כדי לצבור שם את הונם באמצעי גול.

אולם הקיסר והסניס אינם מתעלמים גם מן העניים שב-נתיניהם. הללו יכולים ללכת לחוות במשחקי הקרקס, שבהם יוצאות לזירה חיות טרף מור-עבות המתנפלות על יצורים אומללים, עבדים, שבויים, ירי-בים מדיניים או כל אדם שסר חינו בעיני הקיסר.

אמת המוות של קרבנות אלה היא שגורמת להנאה הגדו-לה ביותר של הקהל הרומאי, יום אכזריהם היא תכונתו העיק-רית.

בילויים אחרים לאורחי רומא הם האבקיות המתגוששים. לו-דרים ידועי שם, שנחזונו רבים מאחוריהם, נכבדים בעי-ני הקהל יותר ממדינאים ומכח-מי הקרבות נמשכים שעות מרובות בלי שיעצו הצופים

אש! רומי עולה בלהבות! נשמעה הזעקה אשר פילתה את דממת הלילה לפני שנתיים ימים. חשרת עבי עשן האפילה על היד החמלה של המחצית החדשה ולהבות חדשות לריגועם האירו שוב ושוב רובע אחר של העיר, שעד מהרה הפך גם הוא לעיי חרבות ולאפר.

לשוא היה כל ניסיון לכבות את הדליקה, ואלה אשר ניסו להציל את משפחותיהם לא אח-רכושם לא הועילו אלא להע-לות את עצמם לקרבן בכבשן האש. עשרה מתוך ארבעת-עשר עשרה של העיר היו כרובים למאכלת אש ורבים לאין ספור היו השכולים ואלה אשר נמלטו כשרק עורם עלי-הם וכשמוקם אין להם להניח בו את ראשם היגע.

מי הוא שעשה את המעשה המחריד הזה? שאלו זו העסי-קה את מוחות התושבים באותו ליל אמיים ובימים הקשים-מכאשר אשר באו אחריה. ההיה זה מעשה תאונה של מה בכך, מגורל דולקת אשר נפלה מכנה ואכלה בכל-פה ממסך סמוך, עד שגבר תאבונן של הלהבות והן החלו להשתולל ולרוות דם — או שמא היה זה מעשה הצתה בזדון, מעשה נבלה איום, שאין מלים לתארו?

רבים נתפסו לדעת השניה, כי איש גם לא העז להטיל את האש על הגורל שהוא אשר גרם להרס העיר הקיסרית, התושבים, השקועים בתהומות תיאוש והאבדון, לא יראו מכל עונש ביד אדם ותאשימו בפה

לחם ושעשועים לשליט

"אמן", "שחקן", רוצח ו... קיסר

טרגיקן מבדח

טרופו של נירון. האמן" פרץ את כל הגבולות. שוב ושוב היה מופיע בתיאטרון כחגים אשר קבע בעצמו: "יובלית" ו"גורניה", והיה משעשע את ההמונים בזמרתו, השמימית, הוא מנגן על הקתרוס ואף משחק על כימה, במיוחד במחזות העתיקים, לשמה הבאה הוא מכין מסע גדול ביוון כדי "לחדש כבימי קדם את האמנות בביצועו של השחקן הגדול ביותר עלי אדמות."

מדיניות החוץ שלו בבריטניה ובארמיה לא נחלה כשלון חרוץ רק בזכות מצביו המוכשרים. לנירון אין כל רגשות חוץ מהטי-רוף התיאטרלי שלו הממיר את המציאות החדשה במחזות הרמיון. אין הוא משה און לזעקות עניי עמו ואין הוא שם לב לאכזריותם של משלי מחזותיו. אולם לקריאת המלחמה של יהודה האון יאדיו — ויצה לשכור מדג נשתל שדם זה יהיה דם חילוני...

ולכנותו האמן הגדול ביותר שהי-מעולם. אולם היא הפצה להעסיר שבחים אלה עליו בתורת אשתו — קיסרית רומי... לכן היה על הקיסר רית אוקטביה לפנות את הדרך. הדבר נבצע משנרצחה זו על ידי בעלה.

המחזות של הקיסר, התפרצויותיו המוזיקליות ומומחיותו בכלי הנגי-נה — פרס לתחרויות המרכבות ולשעשועים אחרים — המיסו שואה על אוצר המלכות. אולם נירון הר-סיף תחבולה חדשה לאלו אשר רכש מנסיון קודמי: הוא נעשה עתה "קוסם" לעיניו כספים, והוא מוטיף חלקי מתכות גרורות וירדותערך למסכעות הזהב והכסף — מה שמר-ידיו כמובן גם את ערך המסכב-הרומי.

תחילת מעשיו של נירון טובה היתה. הוא גילה ענין מרובה בצי-כי נתיניו, גדולה היתה עליו הש-פענו המיטיבה של מורו הפילוסוף סנקה. האלמנה אגריפינה אנוה אף היא ברסן השלטון והזכירה ללא חשך לנירון. "להיות קיסר" ולנהוג כאלה לקיסר.

נירון רצה לשחרר עצמו מהשפעת הסובבים אותו. עד מהרה נתינע-התוראית של אמו ונתינא מאחרי חורג, בריטניקוס, שכן ממנו גול-את כס המלוכה. הפחד גבר והיה לחשד עז, בשמועו שאמו עצמה ששה יד אחת עם בריטניקוס נגדו, עשה זה הבאי למותו הפתאמי של בריטניקוס.

כאשר בוצע רצח זה, החל נירון להכבון לשחרור מעול אמו. ההיס-טוריה תזרת לפרקים על עצמה ואשה אחת היא שקרבה את מותה של אגריפינה. פילבוס של הקיסר, פוסטא, שיכנעה אותו "להיות גבר ולחולל מלחיות ילד קסן הכרוך אחרי סינורה של אמו". בתכנים שונים ניסה נירון לגרום למותה של אמו. רב הנהל אקיקאטוס (עבד לשעבר) ניסה לשכנע אותה במפרץ נאפולי ואחר שנכשל פרץ למקום מגוריה של האלמנה הרמה.

נירון הכריז כי אמו אשמה במתן-יד לקושרים נגד חיוו האציליים, וכי-מחת זה היה פסק דין הכרתי. אחרי-מותה של אגריפינה פרש סנקה מתפקידו. נירון חופשי היה עתה לנפשו לבצע את כל אשר יעלה על רוחו.

נירון רצה להוכיח לפוסטא ולעמו איזה אמן גדול הוא. פוסטא מוכנה היתה לשבת אותו למעלה ראש

הפחד מפני מתחרים

תחילת מעשיו של נירון טובה היתה. הוא גילה ענין מרובה בצי-כי נתיניו, גדולה היתה עליו הש-פענו המיטיבה של מורו הפילוסוף סנקה. האלמנה אגריפינה אנוה אף היא ברסן השלטון והזכירה ללא חשך לנירון. "להיות קיסר" ולנהוג כאלה לקיסר.

נירון רצה לשחרר עצמו מהשפעת הסובבים אותו. עד מהרה נתינע-התוראית של אמו ונתינא מאחרי חורג, בריטניקוס, שכן ממנו גול-את כס המלוכה. הפחד גבר והיה לחשד עז, בשמועו שאמו עצמה ששה יד אחת עם בריטניקוס נגדו, עשה זה הבאי למותו הפתאמי של בריטניקוס.

כאשר בוצע רצח זה, החל נירון להכבון לשחרור מעול אמו. ההיס-טוריה תזרת לפרקים על עצמה ואשה אחת היא שקרבה את מותה של אגריפינה. פילבוס של הקיסר, פוסטא, שיכנעה אותו "להיות גבר ולחולל מלחיות ילד קסן הכרוך אחרי סינורה של אמו". בתכנים שונים ניסה נירון לגרום למותה של אמו. רב הנהל אקיקאטוס (עבד לשעבר) ניסה לשכנע אותה במפרץ נאפולי ואחר שנכשל פרץ למקום מגוריה של האלמנה הרמה.

נירון הכריז כי אמו אשמה במתן-יד לקושרים נגד חיוו האציליים, וכי-מחת זה היה פסק דין הכרתי. אחרי-מותה של אגריפינה פרש סנקה מתפקידו. נירון חופשי היה עתה לנפשו לבצע את כל אשר יעלה על רוחו.

נירון רצה להוכיח לפוסטא ולעמו איזה אמן גדול הוא. פוסטא מוכנה היתה לשבת אותו למעלה ראש

כשרומא המעטירה עלתה בלהבות...

חשקה נפשו של נירון לספק את מאוייו המטורפים

דים בצנצרות. אלה שהודו בכך, עזמו במעשה זה הוא, שרצח את אמו ואת אשתו, האם הוא הסס להביא מוות ואבדון על המון אדם, שאינם אלא נתיניו בלבד?

נירון מקבל השראה מיללת הנשרפים

נירון רצה להוכיח לפוסטא ולעמו איזה אמן גדול הוא. פוסטא מוכנה היתה לשבת אותו למעלה ראש

נירון הכריז כי אמו אשמה במתן-יד לקושרים נגד חיוו האציליים, וכי-מחת זה היה פסק דין הכרתי. אחרי-מותה של אגריפינה פרש סנקה מתפקידו. נירון חופשי היה עתה לנפשו לבצע את כל אשר יעלה על רוחו.

נירון רצה להוכיח לפוסטא ולעמו איזה אמן גדול הוא. פוסטא מוכנה היתה לשבת אותו למעלה ראש

נירון הכריז כי אמו אשמה במתן-יד לקושרים נגד חיוו האציליים, וכי-מחת זה היה פסק דין הכרתי. אחרי-מותה של אגריפינה פרש סנקה מתפקידו. נירון חופשי היה עתה לנפשו לבצע את כל אשר יעלה על רוחו.

נירון רצה להוכיח לפוסטא ולעמו איזה אמן גדול הוא. פוסטא מוכנה היתה לשבת אותו למעלה ראש

נירון הכריז כי אמו אשמה במתן-יד לקושרים נגד חיוו האציליים, וכי-מחת זה היה פסק דין הכרתי. אחרי-מותה של אגריפינה פרש סנקה מתפקידו. נירון חופשי היה עתה לנפשו לבצע את כל אשר יעלה על רוחו.

נירון רצה להוכיח לפוסטא ולעמו איזה אמן גדול הוא. פוסטא מוכנה היתה לשבת אותו למעלה ראש

נירון הכריז כי אמו אשמה במתן-יד לקושרים נגד חיוו האציליים, וכי-מחת זה היה פסק דין הכרתי. אחרי-מותה של אגריפינה פרש סנקה מתפקידו. נירון חופשי היה עתה לנפשו לבצע את כל אשר יעלה על רוחו.

נירון רצה להוכיח לפוסטא ולעמו איזה אמן גדול הוא. פוסטא מוכנה היתה לשבת אותו למעלה ראש

נירון הכריז כי אמו אשמה במתן-יד לקושרים נגד חיוו האציליים, וכי-מחת זה היה פסק דין הכרתי. אחרי-מותה של אגריפינה פרש סנקה מתפקידו. נירון חופשי היה עתה לנפשו לבצע את כל אשר יעלה על רוחו.

נירון רצה להוכיח לפוסטא ולעמו איזה אמן גדול הוא. פוסטא מוכנה היתה לשבת אותו למעלה ראש

נירון הכריז כי אמו אשמה במתן-יד לקושרים נגד חיוו האציליים, וכי-מחת זה היה פסק דין הכרתי. אחרי-מותה של אגריפינה פרש סנקה מתפקידו. נירון חופשי היה עתה לנפשו לבצע את כל אשר יעלה על רוחו.

נירון רצה להוכיח לפוסטא ולעמו איזה אמן גדול הוא. פוסטא מוכנה היתה לשבת אותו למעלה ראש

נירון הכריז כי אמו אשמה במתן-יד לקושרים נגד חיוו האציליים, וכי-מחת זה היה פסק דין הכרתי. אחרי-מותה של אגריפינה פרש סנקה מתפקידו. נירון חופשי היה עתה לנפשו לבצע את כל אשר יעלה על רוחו.

נירון רצה להוכיח לפוסטא ולעמו איזה אמן גדול הוא. פוסטא מוכנה היתה לשבת אותו למעלה ראש

נירון הכריז כי אמו אשמה במתן-יד לקושרים נגד חיוו האציליים, וכי-מחת זה היה פסק דין הכרתי. אחרי-מותה של אגריפינה פרש סנקה מתפקידו. נירון חופשי היה עתה לנפשו לבצע את כל אשר יעלה על רוחו.

נירון רצה להוכיח לפוסטא ולעמו איזה אמן גדול הוא. פוסטא מוכנה היתה לשבת אותו למעלה ראש

נירון הכריז כי אמו אשמה במתן-יד לקושרים נגד חיוו האציליים, וכי-מחת זה היה פסק דין הכרתי. אחרי-מותה של אגריפינה פרש סנקה מתפקידו. נירון חופשי היה עתה לנפשו לבצע את כל אשר יעלה על רוחו.

נירון רצה להוכיח לפוסטא ולעמו איזה אמן גדול הוא. פוסטא מוכנה היתה לשבת אותו למעלה ראש

נירון הכריז כי אמו אשמה במתן-יד לקושרים נגד חיוו האציליים, וכי-מחת זה היה פסק דין הכרתי. אחרי-מותה של אגריפינה פרש סנקה מתפקידו. נירון חופשי היה עתה לנפשו לבצע את כל אשר יעלה על רוחו.

הודעה דחופה להורים

אל תדאגו לנו!

הצלחנו לברוח משבי ה-רומיים ואנו במקום בטוח. פרטים — במערכת דבריו-הימים, אצל יוסי בן שמוע.

יחזנו בן יועזר יעקב בן שאלתיאל, נחום בן יורם